

MATTHEÛS

6:1-4

Geven aan de armen vanuit liefde, zonder de bewondering van mensen te zoeken.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/6-1-4

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Geven aan armen als christelijke opdracht	6 min	3
2	Huichelarij als religieus toneelspel	5 min	6
3	In het geheim geven en het juiste motief	5 min	9
4	Liefde tot God en de naaste tegenover zelfliefde	4 min	12
5	Gods goedkeuring als enige beloning	5 min	14
	Om verder te lezen		16

1

Geven aan armen als christelijke opdracht

We gaan nu naar Mattheüs hoofdstuk 6, en ik wil graag vers 1 tot en met 4 lezen.
Jezus zei:

Wees op uw hoede dat u uw liefdegave niet geeft in tegenwoordigheid van de mensen om door hen gezien te worden; anders hebt u geen loon bij uw Vader, Die in de hemelen is. Wanneer u dan een liefdegave geeft, laat het niet voor u uitbazuinen, zoals de huichelaars in de synagogen en op de straten doen, opdat zij door de mensen geëerd zouden worden. Voorwaar, Ik zeg u: Zij hebben hun loon al. Maar als u een liefdegave geeft, laat dan uw linker hand niet weten wat uw rechter hand doet, zodat uw liefdegave in het verborgene zal zijn; en uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.

MATTHEÛS 6:1-4

Jezus spreekt hier voornamelijk over geven aan de armen. Liefdadigheid houdt in dat je de armen helpt door hun financiële steun te geven. Jezus zei dat er meer dan één manier is om dat te doen. Maar één ding is heel duidelijk: Jezus maakte duidelijk dat je geacht wordt het te doen. Hij zei niet:

Als je erover denkt iets aan een goed doel te geven, doe het dan zo.

Hij zei:

Wanneer je iets aan een goed doel geeft.

Hij spreekt tot Zijn discipelen, en vanzelfsprekend gaat Hij ervan uit dat dit precies is wat zij zullen doen. De vraag is: zullen ze het op de juiste manier doen? Zullen ze het met de juiste gezindheid doen en op een manier die God behaagt? Dat is wat het onderwijs van Jezus wil vaststellen. Maar Jezus twijfelt er totaal niet aan dat de discipelen aan de armen zullen geven. Het staat als het ware vast dat christenen aan de armen zullen geven.

Dit werd niet alleen in het Oude Testament geboden, maar des te meer in het Nieuwe. In het Oude Testament verplichtte de wet zelf de Joden om gul te zijn voor de armen. In Deuteronomium 15, vers 7 tot en met 11, zei Mozes:

Maar als er onder u een arme zal zijn, iemand uit uw broeders, binnen een van uw poorten, in uw land, dat de HEERE, uw God, u geven zal, dan mag u uw hart niet verstokken, of uw hand sluiten voor uw broeder die arm is. Integendeel, u moet uw hand wijd voor hem opendoen en hem overvloedig lenen, genoeg voor wat hem ontbreekt. Wees op uw hoede dat niet de verderfelijke gedachte in uw hart opkomt dat het zevende jaar, het jaar van de kwijtschelding, naderbij komt — waardoor u uw broeder die arm is niets gunt en hem niets geeft, en hij over u tot de HEERE roept en er zonde in u is. U moet hem overvloedig geven, en laat uw hart niet verdrietig zijn als u hem geeft. Want vanwege deze zaak zal de HEERE, uw God, u zegenen in al uw werk en in alles wat u ter hand neemt. Want armen zullen binnen uw land nooit ontbreken. Daarom gebied ik u: U moet uw hand wijd opendoen voor uw broeder, de onderdrukte en de arme in uw land.

DEUTERONOMIUM 15:7-11

Dan staat er in vers 10:

Je moet hem zeker iets geven, en doe dat niet met tegenzin, want daarom zal de Heer, je God, je zegenen in alles wat je doet en onderneemt. Er zullen altijd armen in het land zijn. Daarom gebied ik je: wees vrijgevig tegenover je broeder en tegenover de armen en behoeftigen in je land.

Mozes zei dus tegen het Joodse volk dat het heel belangrijk was om voor de armen te zorgen, hoewel hij niet zei hoeveel ze moesten geven, hoe ze moesten geven of aan welke armen ze geacht werden te geven. Als je iets hebt waarmee je een arme kunt helpen, dan moet je dat doen. Als je dat niet doet, dan bedroef je God. En als je het juiste doet, dan zul je een beloning van God ontvangen.

Jezus zei dat ook. Jezus zei dat als je je aalmoezen op de juiste manier geeft, je Vader, Die in het verborgene ziet, Zelf je openlijk zal belonen. Hij zegt niet wat voor beloning het zal zijn, en daar gaat het eigenlijk ook niet om. Waar het om gaat, is dat gulheid wordt beloond. Geven wordt beloond.

In Mattheüs hoofdstuk 19, vers 21, sprak Jezus tot de rijke jongeling en zei Hij tegen hem:

Jezus zei tegen hem: Als u volmaakt wilt zijn, ga dan heen, verkoop wat u hebt, en geef het aan de armen, en u zult een schat hebben in de hemel; en kom dan en volg Mij.

MATTHEÛS 19:21

Jezus zei tegen deze man:

Ga alles wat je hebt verkopen en geef het aan de armen.

Dat is liefdadigheid bedrijven. Hij zei ook:

Dan zul je een schat in de hemel hebben.

Volgens de Schrift, zowel het Oude als het Nieuwe Testament, is geven aan de armen een manier om voor jezelf een schat in de hemel te verzamelen.

Later in Mattheüs hoofdstuk 6 zullen we Jezus horen zeggen:

Verzamel geen schatten voor uzelf op aarde, maar verzamel een schat in de hemel.

MATTHEÛS 6:19-20

Nu zien we hoe dat wordt gedaan. Het wordt gedaan door aan de armen te geven.

In Mattheüs 6:1 zegt Hij:

Wees op uw hoede dat u uw liefdegave niet geeft in tegenwoordigheid van de mensen om door hen gezien te worden; anders hebt u geen loon bij uw Vader, Die in de hemelen is.

MATTHEÛS 6:1

Er is dus een beloning van God voor mensen die gul zijn. Maar als je alleen maar met je gulheid te koop loopt, ben je niet werkelijk gul en heb je in je hart niet echt medelijden met de armen. Als je het alleen doet omdat het een religieuze plicht is of omdat je bekend wilt staan als een gul mens, een filantroop of wat dan ook, zul je daarvoor geen beloning van God ontvangen. Maar als je het doet op de manier die God voorschrijft, met de juiste gezindheid en oprecht, dan maakt Hij heel duidelijk dat er in de hemel een beloning te verkrijgen is.

2

Huichelarij als religieus toneelspel

Geven behoort dus tot de verplichtingen van een christen. Geven om door mensen gezien te worden is absoluut verboden. De Farizeeën, of de huichelaars over wie Hij hier spreekt, laten in de synagogen en op straat voor zich uit bazuinen voordat ze een gift geven. De Engelse Bijbelvertaling die Gregg hier aanhaalt, spreekt letterlijk over het blazen op een trompet. Men neemt over het algemeen aan dat dit betekent dat een Farizeeër, wanneer hij op het punt stond iets aan een arme te geven—

of wat geld in de schatkist van de tempel te doen, daadwerkelijk een trompettist reveille liet blazen, of iets dergelijks, om de aandacht van de mensen te trekken. Wanneer de mensen zich omdraaiden om te zien waar al dat lawaai om ging, liet hij zijn geld erin vallen, zodat iedereen hem zou zien. Dan had hij wat hij wilde, namelijk onder de mensen bekendstaan als iemand die vrijgevig was.

Jezus zei dat mensen die dit deden huichelaars zijn. Dat is het woord dat Hij in vers 2 gebruikte:

Wanneer u dan een liefdegave geeft, laat het niet voor u uitbazuinen, zoals de huichelaars in de synagogen en op de straten doen, opdat zij door de mensen geëerd zouden worden. Voorwaar, Ik zeg u: Zij hebben hun loon al.

MATTHEÛS 6:2

Het woord ‘hypocriet’ is eigenlijk gewoon een transliteratie van het Griekse woord, dat ongeveer als hupokrites klinkt, en het betekent een acteur in een toneelstuk.

Wanneer we het hebben over mensen die godsdienstige huichelaars zijn, gebruiken we natuurlijk een heel gewone en bekende term. Die term is zelfs zo gangbaar dat sommige mensen eenvoudigweg denken dat het woord ‘huichelaar’ altijd van toepassing is op godsdienstige mensen. Maar zoals Jezus het woord gebruikte, was het geen godsdienstig woord. Hij paste het toe op godsdienstige mensen, maar in de taal waarin Mattheüs schreef, het Grieks, was het woord ‘huichelaar’ geen woord dat gewoonlijk op godsdienstige zaken van toepassing was. Het kwam uit de toneelwereld. Het was een woord voor een acteur in een toneelstuk.

Als iemand beroepsacteur is in een Grieks toneelstuk en je noemt hem een huichelaar, beledig je hem niet. Je gebruikt gewoon de benaming voor wat hij doet, voor wat hij is. Een huichelaar was een acteur in een toneelstuk. Het woord had geen negatieve bijklank, tenzij toneelstukken een negatieve bijklank hadden. Er waren natuurlijk tijden waarin de Griekse toneelstukken zo verdorven waren dat onder christenen alleen al het bezoeken van een toneelstuk of het meespelen in een toneelstuk erop zou

wijzen dat iemand verdorven was. Maar onder degenen die aan toneelstukken deelnamen, was 'huichelaar' eenvoudigweg de benaming voor wat zij deden. Het was geen belediging.

Wanneer je echter spreekt met iemand die niet als beroepsacteur de kost verdient, maar zich voordoeft als een zeer godsdienstig man, en hem een toneelspeler, een huichelaar, noemt, dan is dat uiterst confronterend. Wat je zegt, is dat deze man, die zichzelf op geen enkele manier als acteur presenteert, net zozeer een acteur is als wanneer hij in een toneelstuk zou spelen.

Wat weten we over mensen die in een toneelstuk spelen? Over het algemeen is een toneelstuk een verzonnen of waargebeurd verhaal waarin mensen de rol van iemand anders spelen. Ze spelen de rol van een van de personages in het toneelstuk. Zelfs als het toneelstuk over mensen gaat die echt hebben geleefd, zijn de mensen die hun rol spelen meestal niet diezelfde personen. De acteur neemt een persona aan die niet de zijne is. Hij neemt een identiteit aan die niet werkelijk de zijne is.

De Schrift zegt niet dat het op zichzelf verkeerd is wanneer iemand dat in een rol doet. Hoewel een acteur doet alsof, dat wil zeggen, voorwendt dat hij iemand anders is, weet hij dat zijn hele publiek beseft dat hij dit doet. Ze zijn bij een voorstelling, bij een toneelstuk. Ze verwachten niet dat de acteur in het echte leven de persoon is die hij speelt. Ze verwachten dat hij in zijn rol blijft. Hoewel hij dus als het ware op het toneel een leugen leeft, probeert hij in werkelijkheid niemand te misleiden. Hij doet alsof hij iemand is die hij niet is, maar iedereen weet dat hij doet alsof, en iedereen heeft het naar zijn zin.

Het probleem ontstaat wanneer je iemand neemt die een godsdienstig leider is, zoals de Farizeeën, en tegen hem zegt: 'Je doet precies hetzelfde. Je hebt een persona aangenomen die niet overeenkomt met wie je werkelijk bent. Wanneer je in het openbaar bent, speel je een toneelrol: je doet je voor als godsdienstig en vrijgevig, als iemand die bidt en zijn godsdienstige plichten nauwgezet vervult. Je speelt de rol van een godsdienstig man, maar in je hart ben je niet godsdienstig. In werkelijkheid ben je eenvoudigweg net zo verdorven als ieder ander. Je gezin weet dat waarschijnlijk, omdat het dagelijks met je samenleeft. Wanneer je je zo heilig gedraagt, doe je je alleen maar zo voor.'

Dat Jezus dit tegen de voornaamste godsdienstige leiders van Zijn tijd zei, was een behoorlijk schokkende uitspraak. Ik weet zeker dat dit een van de dingen is waardoor Hij problemen met hen kreeg en waarvoor Hij later werd gekruisigd. Maar Hij zegt dat als je met je geven aandacht probeert te trekken, je in werkelijkheid helemaal niet vrijgevig bent. Je probeert er iets voor jezelf uit te halen, namelijk lofbetuigingen van mensen.

3

In het geheim geven en het juiste motief

Vervolgens zegt Jezus tegen Zijn discipelen dat zij dit niet moeten doen wanneer zij aan de armen geven.

Hij zegt zelfs:

Maar als u een liefdegave geeft, laat dan uw linker hand niet weten wat uw rechter hand doet,

MATTHEÛS 6:3

Deze uitdrukking is natuurlijk niet letterlijk bedoeld, want je linkerhand weet sowieso niets. Je hoeft niets voor je hand verborgen te houden, aangezien je hand niet in staat is iets waar te nemen of iets te weten.

Jezus gebruikt hier een stijlfiguur, een hyperbool, die in wezen zegt: ga zo discreet te werk dat zelfs degenen die het dichtst bij je staan niet per se weten dat je iets hebt gegeven. Zelfs andere delen van je lichaam zouden niet weten wat je hebt gedaan. Dat is natuurlijk overdreven, maar het punt is om te benadrukken dat dit zonder ook maar enig vertoon wordt gedaan.

Sommige mensen lezen dit gedeelte tegenwoordig en zijn er heel gewetensvol in. Ze vinden dat ze volkomen in het geheim te werk moeten gaan wanneer ze aan de armen of aan de gemeente geven. Dat lijkt beslist te zijn wat Jezus zegt, en daarom laten ze nooit iemand weten wat ze geven. Om dat te bereiken, hanteren ze vaak als vaste regel dat ze nooit een cheque geven. Ze geven alleen contant geld. De reden daarvoor is dat

hun naam op de cheque zou staan, en iedereen — of in elk geval degenen die bij de collecte de cheques verwerken — zou weten van wie de gift afkomstig was. Ze vinden dat dit volledig in strijd zou zijn met de geheimhouding en beslotenheid bij het geven waarover Jezus spreekt.

Ik heb geen kritiek op mensen die dit standpunt innemen. Als mensen anoniem willen geven en het gevoel hebben dat ze op die manier het beste kunnen doen wat Jezus hier zei, dan is dat prima. Het kan voor sommige mensen zelfs noodzakelijk zijn om dat te doen, zodat ze niet vervallen in de fouten waaraan Jezus Zijn discipelen probeert te laten ontstijgen. De fout is dat je bij het geven met jezelf bezig bent en je afvraagt of iemand onder de indruk was van hoeveel je gaf. Als die dingen in je gedachten spelen, dan zou het volkomen juist zijn om volstrekt anoniem te geven.

Maar het moet duidelijk zijn dat Jezus niet bedoelde dat je gezondigd hebt als je gift niet volkomen geheim is. Waar het hier werkelijk om gaat, is je motief om te geven. Jezus zei in vers 1:

Pas op dat je niet aan liefdadigheid doet waar iedereen bij is, alleen maar om gezien te worden.

Die woorden, „om door hen gezien te worden”, geven je motief aan. Gaf je dit geld zodat mensen het zouden zien? Gaf je deze gift zodat mensen je zouden bewonderen? Dan heb je dit overtreden. Maar misschien gaf je een gift en was er geen manier om die geheim te houden. Of het was iets spontaans, je was niet alleen en andere mensen kwamen toevallig te weten dat je het deed. Als je daarbij op geen enkele manier werd gedreven door het verlangen om door mensen gezien te worden, dan heb je dit niet overtreden.

Jezus geeft eenvoudigweg een extreem voorbeeld: laat je linkerhand niet weten wat je rechterhand doet. Het is alsof Hij zegt: „Doe het zo dat niemand het ooit te weten zou kunnen komen.” Maar dit is geen norm die de Bijbel in alle opzichten voorschrijft, en ook geen norm die Jezus zou voorschrijven. Jezus gaf Zichzelf voor ons, en Hij deed dat niet op een volkomen geheime manier. Hij deed het openlijk aan het kruis.

In het Nieuwe Testament, in het boek Handelingen, waren er veel mensen die aan de armen gaven. Er waren nogal wat armen in de gemeente van Jeruzalem. Mensen die huizen en landerijen bezaten, verkochten wat ze hadden, brachten de opbrengst en legden die aan de voeten van de apostelen. Daardoor was het vanzelfsprekend heel duidelijk, in elk geval voor de apostelen, wie er gaf. Eén man in het bijzonder, in Handelingen hoofdstuk 4, wordt bij name genoemd: Barnabas. Er wordt ons uitdrukkelijk verteld dat hij een stuk grond verkocht, de opbrengst bracht en die aan de armen van de gemeente gaf. Dat was vanzelfsprekend niet volkomen geheim. De vroege gemeente wist ervan. Het werd opgetekend. Was dit verkeerd? Nee.

Waar Jezus het hier over heeft, zijn motieven. Jezus schrijft niet zozeer methoden voor of stelt er regels voor op, maar Hij brengt motieven aan het licht. Dat betekent niet dat wat Hij over de methode zegt volkomen onbelangrijk is. In veel gevallen kun je namelijk niet zuiver vanuit het juiste motief geven, tenzij je het in het geheim doet. Maar misschien is dat niet altijd zo. Als je toevallig een vrijgevig mens bent, geef je misschien voortdurend links en rechts, en je kunt dat niet altijd geheimhouden omdat je niet altijd alleen bent. Daar hoeft je je niet ongemakkelijk over te voelen.

Het punt is echter dat het vaak moeilijk is om niet bezig te zijn met wat andere mensen denken. Dat speelt tenminste in de gedachten van sommige mensen die geven. Als je een royale gift geeft en weet dat anderen zullen denken: „Tjonge, wat was dat vrijgevig van hem”, dan is het moeilijk om dat te doen zonder bezig te zijn met wat andere mensen denken. Als je dat niet kunt doen zonder bezig te zijn met wat andere mensen denken, doe het dan zo veel mogelijk in het geheim. Dan zul je beslist niet nadenken over wat andere mensen ervan vinden, want zij zullen het niet weten.

4

Liefde tot God en de naaste tegenover zelfliefde

Dat is volgens mij wat Jezus hier zegt: God wil dat we geven, niet omdat andere mensen er dan van onder de indruk zullen zijn dat we geven, maar omdat de mensen die iets nodig hebben werkelijk iets nodig hebben, en omdat we van hen houden. De hele Bergrede komt eenvoudigweg neer op één ding, en dat is:

En u zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand en met heel uw kracht. Dit is het eerste gebod. En het tweede, hieraan gelijk, is dit: U zult uw naaste liefhebben als uzelf. Er is geen ander gebod groter dan deze.

MARKUS 12:30-31

Liefde is de hele leer van Jezus. De Bergrede is eenvoudigweg een uitwerking daarvan — geen toevoeging eraan, maar een uitleg ervan. Wat betekent het om lief te hebben? Wat betekent het om God lief te hebben met heel je hart? Wat betekent het om je naaste lief te hebben als jezelf?

Wanneer je bijvoorbeeld aan de armen geeft, doe je dat omdat je van hen houdt en omdat je God liefhebt. Je doet het niet omdat je graag hun goedkeuring krijgt, of omdat je wilt dat mensen onder de indruk zijn, je in ere houden, enzovoort.

En zo is je liefde tot God en tot de mens zuiver. Ze is niet simpelweg een andere manier om toe te geven aan je zelfliefde, je liefde voor aandacht, je liefde voor roem en de bewondering van mensen. Zelfliefde is, begrijp je, iets heel misleidends, en het is niet goed. Wat iemand je ook vertelt over jouw behoefte om van jezelf te houden, de Bijbel leert niet dat mensen van zichzelf moeten leren houden. De Bijbel leert dat mensen van zichzelf houden. Dat doen ze van nature, en dat strekt hun niet noodzakelijk tot eer. Dat mensen van zichzelf houden, is voor een zeer groot deel een gevolg van de zondeval. Daarom zijn we van nature altijd geneigd om voor onszelf op te komen.

De apostel Paulus zei in Efeze, hoofdstuk 5:

Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert het, zoals ook de Heere de gemeente.

EFEZE 5:29

De mens houdt van zichzelf, en niemand heeft zichzelf ooit werkelijk gehaat. Soms zijn mensen teleurgesteld geweest in zichzelf, maar dat is iets anders. Je raakt niet teleurgesteld in iemand van wie je geen hoge verwachtingen hebt. Juist omdat je zoveel van jezelf houdt, ben je teleurgesteld dat je niet voldoet aan wat je vindt dat je zou moeten zijn, en dat je niet hebt bereikt wat je had willen bereiken.

Hoe dan ook, daarmee zouden we op een zijspoor kunnen raken. Het punt dat ik maak, is dat er twee manieren zijn om te leven. De ene is jezelf liefhebben, en de andere is God en anderen liefhebben. God en anderen liefhebben, daar gaan eigenlijk de hele Wet en de Profeten en het hele onderwijs van Jezus over. Wat je ook doet, je behoort het te doen omdat je God liefhebt en omdat je anderen liefhebt.

Wat God betreft, is dit alles wat ware godsdienst inhoudt.

Er zijn maar twee godsdiensten in de wereld. Er is deze ene, waarin je God volkomen liefhebt en je naaste liefhebt zoals je jezelf liefhebt, en er is die andere. Wat is die andere? Die andere is zelfliefde, en alle godsdienst die niet zuiver is, is zelfliefde. Als je godsdienstige dingen doet, dingen die ogenschijnlijk vrijgevig zijn, of andere soorten goede daden, en je doet die om door mensen gezien te worden, dan doe je dat uit zelfliefde. Je hangt een andere godsdienst aan dan die van Christus. Wat je in wezen doet, is proberen een wit voetje te halen, misschien bij God, maar ook bij mensen. Je hoopt voor jezelf een goede naam en aanzien in de gemeenschap te verwerven. Dat komt doordat je van jezelf houdt. Je dient jezelf.

5

Gods goedkeuring als enige beloning

Wat Jezus tegen de discipelen zegt, is dat de huichelaars van Zijn tijd, de Farizeeën, heel godsdienstig waren, maar dat hun godsdienst hun eigen belangen diende. Ze gebruikten godsdienst eenvoudigweg als middel om hun eigen reputatie te versterken en als het ware hun eigen fanclub uit te breiden.

Stel nu dat je deed wat Jezus zei. Je gaf heel veel aan de armen, maar je liet het op geen enkele manier ooit aan iemand weten. Daarmee zou je niet bepaald een grote fanclub krijgen. De mensen aan wie je gaf, wisten niet wie het had gegeven, dus ze konden je er niet om waarderen. Je vrienden in de gemeente wisten niet dat je het had gedaan, dus ze konden je niet ten voorbeeld stellen als een grote heilige en je niet vragen je getuigenis te geven om anderen aan te moedigen aan de gemeente te geven, enzovoort. Alleen jij en God zouden ervan weten.

Daar zou je van mensen niet veel beloning voor krijgen. De mensen die je had geholpen, zouden misschien zelfs niet van je houden, juist omdat ze niet wisten dat jij degene was die hen had geholpen. Misschien heb je zelfs een relatie met mensen voor wie je heel veel hebt gedaan om hen te helpen, maar zij weten dat niet. Ze mogen je niet en behandelen je onvriendelijk, enzovoort. Ze beseffen niet in het minst hoeveel goeds je voor hen hebt gedaan.

Het is duidelijk dat er grote nederigheid en grote liefde voor anderen, in plaats van liefde voor jezelf, nodig zouden zijn om zo'n levenswandel vol te houden. Je bent dan vrijgevig tegenover mensen die niet eens weten dat je hen helpt, en ook niemand anders weet het. De enige Persoon Die het weet, en de Enige Die je er mogelijk om zou kunnen waarderen, is God.

Wat Jezus leert, is dat voor God alleen die godsdienstige activiteit van belang is die voortkomt uit het motief dat alleen God ertoe doet. Dat wil zeggen: alleen Gods goedkeuring doet ertoe. Als je je godsdienst beoefent met een motivatie waarin ook meespeelt: „Als mijn godsdienstige vrienden mij maar waarderen of positief over mij denken”, dan is dat een godsdienst die voor God niet van belang is. Het is de godsdienst van de huichelaar.

Er zijn, begrijp je, twee godsdiensten. Er is een godsdienst waarin je God liefhebt met heel je hart, ziel, verstand en kracht, en je naaste als jezelf. En dan is er de godsdienst waarin je jezelf liefhebt. Elke andere godsdienst dan die welke Christus onderwees en die welke Zijn Geest in de gelovige bezielt, is eenvoudigweg een vorm van zelfliefde. Dat is de godsdienst die tegen God ingaat.

Het is dus interessant, eigenlijk ironisch, dat iemand iets aan de armen kan geven wat een zeer royale gift lijkt, en toch allesbehalve vrijgevig kan zijn. Zo iemand kan dat uitsluitend doen om zichzelf in de ogen van mensen te verrijken met het goed waar veel mensen naar verlangen. Sommige mensen worden gedreven door het ene verkeerde motief en andere door een ander verkeerd motief. Maar er zijn heel veel mensen die gemotiveerd worden door het verlangen aardig gevonden te worden, bewonderd te worden, invloedrijk te zijn, populair te zijn en zelfs beroemd te zijn. Met zo'n motivatie zal een mens het Koninkrijk van God niet binnengaan.

Het enige wat je volgens Jezus moet hebben, is het verlangen om je Vader, Die in de hemel is, te behagen, en Hij kijkt toe. Soms is de enige manier om er zeker van te zijn dat je hart zo zuiver is, precies zo in het geheim te werk te gaan als Jezus hier zei. Zorg ervoor dat niemand zelfs maar weet wat je hebt gedaan. Soms is dat de enige manier waarop je zeker kunt weten dat je hart de juiste motivatie heeft en dat je het niet doet om door mensen gezien te worden.

Tegelijkertijd denk ik dat het verkeerd zou zijn om dit zo ver door te voeren dat je elke vorm van geven veroordeelt die niet volkomen in het geheim plaatsvond, want Jezus spreekt hier over de motivatie. In de Schrift staan voorbeelden van giften die niet volkomen in het geheim werden gegeven. Maar de motivatie is waar Jezus het hier over heeft. De Farizeeën hadden de ene motivatie. De ware volgeling van Jezus moet de tegenovergestelde motivatie hebben, anders geldt:

Want Ik zeg u: Als uw gerechtigheid niet overvloediger is dan die van de schriftgeleerden en de Farizeeën, zult u het Koninkrijk der hemelen beslist niet binnengaan.

MATTHEÛS 5:20

Vervolgens zullen we in het volgende gedeelte Jezus' onderwijs over gebed behandelen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 6:1-4
- Deuteronomium 15:7-11
- Mattheüs 19:21
- Mattheüs 6:19-20
- Mattheüs 6:1
- Mattheüs 6:2
- Mattheüs 6:3
- Markus 12:30-31
- Efeze 5:29
- Mattheüs 5:20

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.